

Hồi 29

PHÁT MA ÂM LUNG LẠC MA VƯƠNG CHÍNH THẮNG TÀ PHỤC MA HIỂN ĐẠO

hư bóng u linh vô thanh vô ảnh Trương Khánh Long lần đầu đặt chân vào một động thất tối mờ cũng phần nào do bên ngoài là cả một khu rừng trồng toàn thiết vân sam khiến mọi ánh sáng từ vầng dương quang cũng khó lòng soi rọi đến. Trương Khánh Long chợt chậm bước và quyết không để gây bất kỳ tiếng động nào ngoại trừ một câu gọi thật khẽ được Trương Khánh Long chủ ý phát vào trong:

- Sư phụ Giác Tuệ! Đệ tử là Trương Khánh Long, cũng là Liễu Trúc pháp danh do sư phụ ban cho đệ tử đây.

May cho Trương Khánh Long từ một vách động còn mờ tối hơn đã vang đáp lại một giọng ào ào yếu ớt:

- Trương Khánh Long! A di đà phật, cuối cùng điều lão nạp chờ đợi cũng được toại nguyện. Mau lại đây.

Nhưng lại không may cho Trương Khánh Long chút nào khi nhận ra đấy là một thanh âm xa lạ:

- Đại sư là ai? Xin lượng thứ vì đệ tử chỉ muốn gặp Giác Tuệ sư phụ và thanh âm của đại sư hoàn toàn khác.

Giọng ào ào vẫn vang lên:

- Lão nạp là Giác Mẫn cũng là tứ sư thúc của thí chủ, thật may trước khi nhị sư huynh Giác Tuệ bị bọn nghịch đồ Liễu Phàm hành xử, mọi việc có liên quan đến tiểu thí chủ đều được nhị sư huynh Giác Tuệ tỏ bày cùng lão nạp. Mau lại đây, vì lão nạp có nhiều điều chỉ sợ không còn dịp thổ lộ và ủy thác nếu tiểu thí chủ chẳng kịp đến.

Trương Khánh Long vẫn chậm bước để tiến đến:

- Bất luận thế nào nếu đây là âm mưu cũng do bọn Liễu Phàm sắp đặt thì đối với đệ tử mà nói tất cả chỉ vô ích.

Và Trương Khánh Long dừng lại trước một vóc dáng gầy thật gầy đang tư thế ngồi xếp bằng, nửa như tọa thiền nửa như tự hành xác hầu như mất hết mọi tội lỗi đã gây ra.

- Sao đại sư lại bị cùm xích? Có thật đại sư đúng là Giác Mẫn như đệ tử vừa nghe đại sư thừa nhận?

Cái đầu gây tóp vì vẫn đặt trên dù chỉ là một cần cổ khẳng khiu nên cũng có thể gật đầu thừa nhận:

- Hãy ngồi xuống, vì lão nạp có cách minh chứng khiến tiểu thí chủ phải tin lão nạp chính là Giác Mẫn, từng vì thu nạp lầm cả một bọn toàn như Liễu Phàm nên tự chuốc họa vào thân, để rồi suốt năm năm qua nếu thoát tiên chỉ bị chúng hạ độc khó thể tùy tiện đi lại, hầu bọn chúng mặc tình mượn danh lão nạp, hành sự thỏa chí thì sau đó khi buộc phải trao cương vị cho Liễu Phàm, lão nạp đã bị chúng vắt vào đây.

Trương Khánh Long lập tức ngồi xuống:

- Hóa ra đại sư cũng từng là Phương Trượng trước Liễu Phàm? Xin lượng thứ vì đệ tử quá ấu trĩ, thật không biết pháp danh của Phương Trượng trước Liễu Phàm là gì. Tuy nhiên qua lời thuật kể của nghĩa phụ Trương Thái Toàn Liễu Vũ, đích thực đệ tử có biết vị Phương Trượng trước Liễu Phàm từng một thời gian dài chột vướng một loại bệnh kỳ quái. Và nếu chính là Giác Mẫn sư thúc thì đệ tử Liễu Trúc xin có lời tạ lỗi, thật mong Phương Trượng đại lượng thứ tha.

Lão tăng gầy xác khẽ thở dài:

- Thất tri giả bất tội hướng hồ a di đà phật, như nhị sư huynh tỏ lộ thì thời gian ở bên cạnh tiểu thí chủ cũng chẳng được bao lâu thế nên đâu thể trách một khi tiểu thí chủ kỳ thực vẫn chưa có cơ hội am tường ngọn ngành về mọi điều liên quan đến bốn phái Thiếu Lâm? Nhưng dù sao, a di đà phật, dựa theo những gì nhị sư huynh từng kỳ vọng, lão nạp thật mừng vì tiểu thí chủ đã đến, còn mặc nhiên thừa nhận ngay trước mặt lão nạp, rằng bản thân chính là Liễu Trần, một cử chỉ cho thấy tiểu thí chủ đã quyết lòng về bốn phái Thiếu Lâm. Và nếu thực sự xem lão nạp vẫn còn là Phương Trượng thì đệ tử Liễu Trúc hãy mau phục xuống nghe pháp dụ.

Trương Khánh Long lập tức tự quỳ lên:

- Xin tuân theo pháp dụ.

Giác Mẫn lão tăng gật đầu:

- Bốn Phương Trượng quyết không phủ nhận bởi bản thân bất cẩn gây ra khiến bốn phái hiện nay tà ma ác đạo ngập tràn và lộng hành. Nếu khoảng hai mươi năm trước đã khiến đại sư huynh cùng tam sư huynh vong mạng bất minh thì gần đây lại đến lượt nhị sư huynh là Giác Tuệ cũng bị lũ phản nghịch hãm hại. Nhưng dù tội là thế, lão nạp từng u mê là thế, thì may sao nhân một lúc tỉnh táo và có cơ hội, bốn Phương Trượng đã kịp

giấu kín Lục Phật Ngọc Trượng. Nay danh chính ngôn thuận truyền lại cho Liễu Trúc sư diệt hầu thuận tiện thanh lý môn hộ, trùng chấn uy phong, gây dựng lại một phần phái Thiếu Lâm, luôn tuân thủ đúng môn quy nghiêm luật như thuở nào. Và nếu chẳng có gì thoái thác thì kể từ lúc này, đệ tử Liễu Trúc đời thứ sáu mươi hai cũng chính thức tiếp nhận cương vị Phương Trượng phái Thiếu Lâm. Hãy mau bái tạ Phật Tổ và nói lời tiếp nhận.

Trương Khánh Long rùng mình vội phục người sát đất:

- Đệ tử nguyện tuân pháp dụ quyết hứa thanh lý môn hộ và trùng chấn uy phong bốn phái Thiếu Lâm. Nhưng riêng về cương vị Phương Trượng đệ tử tự biết đây là hảo ý của tứ sư thúc tuy nhiên do đạo hạnh và mọi hiểu biết của đệ tử về Phật pháp rất kém, kỳ thực thì chưa biết gì, nên chẳng hãy để sau này, chờ khi bốn phái hoàn toàn ổn định, hoặc do tứ sư thúc tác chủ, hoặc tự đệ tử sẽ tìm một trong các sư huynh đệ bốn phái, sẽ phó giao trọng trách cho một đệ tử bốn phái xứng đáng nhất.

Giác Mẫn thở dài:

- Được rồi lão nạp ưng thuận vì thật ra nhận và chọn tiểu thí chủ chỉ là biện pháp tình thế. Kể cả lúc đặt pháp danh Liễu Trúc cho tiểu thí chủ cũng là cung cách làm cho thuận tình hợp lý, thế nên cần phải có cơ duyên mới mong tiểu thí chủ thật tâm quy y đầu Phật. Và cũng may đây là may cho tệ phái, do tiểu thí chủ không vì động lòng mà tiếp nhận ngay cương vị này. Nếu không lão nạp lại e khi diệt xong Liễu Phàm thì rồi đến lượt tiểu thí chủ ắt chỉ khiến tệ phái khó mong lập lại cục diện như thuở nào. Người trung hậu và cương trực khảng khái như tiểu thí chủ khiến lão nạp cảm kích, cũng thập phần cảm kích thay cho toàn phái Thiếu Lâm, a di đà Phật.

Trương Khánh Long ngẩng đầu lên:

- Đệ tử xin mạo muội nêu thêm đề xuất. Là nếu Lục Ngọc Phật Trượng đã do tứ sư thúc cất giấu thì nên chẳng xin cứ để như thế, chờ sau này tìm được người kế nhiệm thích hợp, tứ sư thúc hãy giao ra?

Giác Mẫn lắc đầu:

- Muốn thanh lý môn hộ cần phải danh chính ngôn thuận, tuy nhiên nếu muốn thu hồi Lục Ngọc Phật Trượng thì e phải làm khổ tiểu thí chủ một phen. Vì chỗ lão nạp cất giấu bảo vật trấn môn, kỳ thực là đã ném xuống đáy Đàm Phật Toạ, nên không thể thu hồi.

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Hành động này của tứ sư thúc quả cao minh vậy cứ xin phó giao việc đó cho đệ tử và cũng long trọng hứa sẽ không bao giờ để tứ sư thúc thất vọng.

Giác Mẫn hài lòng:

- Như tiểu thí chủ còn điều gì muốn hỏi?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Có hai việc, thứ nhất, kỳ thực thì từ khi nào sư phụ Giác Tuệ của đệ tử mới bị bọn Liễu Phàm hãm hại?

Giác Mẫn nhẩm tính:

- Để lão nạp nhớ lại, cũng chẳng lâu lắm dường như chỉ mới mười mười mấy ngày thôi. Đây là lúc Liễu Phàm bỗng tỏ ra phấn khích khác lạ, chợt xông xộc chạy vào đây và vừa giận dữ lôi nhị sư huynh đi vừa lẩm bẩm gì đó về một Tuyệt Đạo Ma Vương nào đó.

Trương Khánh Long thoáng cau mày:

- Tứ sư thúc cố nhớ lại xem, Liễu Phàm còn nói thêm gì về Tuyệt Đạo Ma Vương chẳng?

Giác Mẫn vừa lắc đầu thì lập tức Trương Khánh Long tự lấy chiếc sừng tê ra để hỏi tiếp:

- Tứ sư thúc đã bao giờ thấy hoặc nghe nói về vật này chưa? Đây là một vật mà hiện nay có một người vì là gian tế của Kim quốc nên rất quan tâm.

Giác Mẫn nhận và xem, sau đó trả lại:

- Vật này dùng để làm gì?

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Đệ tử chưa rõ. Chỉ biết từ vật này nếu dụng lực thổi vào sẽ tự phát ra âm thanh.

Giác Mẫn lo ngại:

- Từ rất lâu khắp võ lâm đều quá quen đối với các loại âm thanh có thể sử dụng thay cho vũ khí gọi là âm công. Ở tề phái cũng có một môn công phu tương tự, là Sư Tử Hống. Hay đây là một trong những vật như thế? Quả thật lão nạp không thể biết.

Trương Khánh Long động tâm:

- Âm công? Có thể hiểu đây là cách dùng âm thanh với nguyên khí nội lực phổ vào sẽ gây hậu quả bất lợi cho người bị nghe?

Giác Mẫn gật đầu:

- Nhưng với Sư Tử Hống thì ngược lại, Phật công dùng để giúp ai đó trấn định thần thức nhất là lỡ như bị thủ đoạn của tà ma chế ngự tâm thần.

Trương Khánh Long chợt hỏi:

- Tứ sư thúc có thể truyền thụ dù chỉ là về yếu quyết Sư Tử Hống cho đệ tử?

Giác Mẫn bảo:

- Không phải lão nạp lo ngại gì về tiểu thí chủ duy chỉ có điều đây là công phu lão nạp chưa hề luyện qua. Tuy nhiên đừng quá vội thất vọng vì nếu tiểu thí chủ nghỉ ngơi cho từ vật này có thể phát ra âm công thì sao không hủy bỏ?

Trương Khánh Long thở dài:

- Gia mẫu của đệ tử đang bị lũ giặc Kim sinh cầm. Đệ tử đành dùng vật này ưng thuận trao đổi.

Giác Mẫn chợt phì cười:

- Nếu vậy thì chỉ cần thay đổi dù chỉ một ít thôi một vài kết cấu của vật này. Miễn sao khi vật này được chủ nhân quyết sử dụng phát ra âm công thì do kết cấu đã thay đổi, tất mọi tác hại cũng thay đổi theo.

Trương Khánh Long cả mừng:

- Đa tạ tứ sư thúc chỉ giáo, vậy mà đệ tử chẳng nghĩ ra.

Giác Mẫn giải thích:

- Đừng nghĩ đấy là do lão nạp có nhiều thủ đoạn mà kỳ thực đạo lý này cũng như bao đạo lý khác tương tự phần nào Phật Công Sư Tử Hống, cần phải có định lực vững tựa núi Thái, hoàn toàn tịnh tợ mặt hồ thu. Và giả như tâm trạng có chút thay đổi cũng như vật này bị đổi thay kết cấu thì tất cả đều hỏng.

Trương Khánh Long tiếp nhận:

- Vậy đệ tử còn một điều nữa muốn hỏi như lúc đầu đã nói. Tứ sư thúc từng hành tẩu giang hồ, vậy có biết nhân vật nào vừa ở họ Đồng vừa có phần nào dù chỉ một mảy may can hệ đến Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An?

Giác Mẫn cau mặt:

- Họ Đồng? Có phải là Đồng Nhất Ác chăng? Nhưng Đồng Khuê thủy chung không một lần qua lại với Lạc Nhữ An. Nếu vậy quả thật còn một nhân vật nữa lão nạp biết rất

rõ ở họ Đồng. Đồng thời nhân vật này trước kia cũng có đôi lần chột đề cập đến Lạc Nhữ An. Chỉ tiếc nhân vật này kể như đã chết.

Trương Khánh Long ngơ ngẩn:

- Là ai vậy, tứ sư thúc?

Giác Mẫn thở dài:

- Chính là nhị sư huynh Giác Tuệ với tục danh thuở chưa xuất gia đích thực ở họ Đồng. Nhưng nhị sư huynh đã chết, thật hy vọng khi đề cập đến nhân vật họ Đồng thì tiểu thí chủ không hề có bất kỳ nghi ngờ gì.

Trương Khánh Long cũng thở dài:

- Quả thật đệ tử chưa lần nào hoặc nghi ngờ hoặc nghĩ xấu về sư phụ Giác Tuệ. Chúng tử hãy còn một nhân vật nữa họ Đồng và đệ tử quyết phải tìm ra. Xin tứ sư thúc bảo trọng, hầu chờ ngày toại nguyện. Đệ tử đã đến lúc phải đi, cũng đa tạ nhiều chỉ giáo cùng những huấn dụ của tứ sư thúc. Cáo biệt.

Trương Khánh Long vậy là đã xuất nhập phái Thiếu Lâm an toàn. Và quả thật vì đã ngấm ngầm lo như đã được Biển Bức Phi Thủy cảnh giác nên Trương Khánh Long thủy chung không dám tùy tiện gây loạn ở Thiếu Lâm, dù đây là cùng bọn giặc Kim trong lốt những phản đồ Thiếu Lâm đối đầu.

Trương Khánh Long còn những việc khác cần thiết hơn phải khẩn trương tiến hành ngay.

o0o

Nường theo các ám ký ngày càng xuất hiện nhiều, Trương Khánh Long thoát tiên lo ngại sau thì dần vui khi phát hiện mọi hướng của các ám ký cuối cùng đều nhắm vào một nơi duy nhất.

Trương Khánh Long lao đi nhẹ như bóng u linh và nhanh tựa tia chớp với chủ đích cùng phương hướng duy nhất là Tảo Diệp Trang.

Vút.

o0o

Không mấy may nghi ngờ Trương Khánh Long nhẹ buông người rơi xuống khi đã lao vọt qua cánh cổng vào Tảo Diệp Trang.

Ngờ đâu chân vừa chạm đất lập tức Trương Khánh Long nhận ra đã lọt vào vòng mai phục dày đặc, nhìn xung quanh đâu đâu cũng thấy nhiều thật nhiều những bóng đen chẳng rõ bằng cách nào đã ào ào xuất hiện.

Không những thế đây còn là tình huống mà Trương Khánh Long thậm chí có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ bản thân sẽ đối mặt. Đây là các bóng không những đông thật đông mà dường như ai trong họ cũng đều là cao thủ với đủ loại binh khí ngay lúc này đều cầm sẵn trong tay. Họ không nói không rằng vừa thoát phát hiện Trương Khánh Long liền ào ào xuất lộ và xông vào tấn công ngay.

Trước tiên là một nhóm năm kiếm thủ cùng đồng loạt bạt kiếm cuộn đến.

Ào... ào...

Trương Khánh Long thấy vậy cũng chẳng cần phí lực mở miệng, vội ngưng đọng ngưng thần và tìm cách ứng phó ngay bằng một loạt gồm ba chiêu chưởng liên hoàn.

vù... vù... vù...

Áp lực của năm thanh kiếm hầu như chưa kịp hình thành thì đã bị loạt chưởng liên hoàn của Trương Khánh Long nhiều uy lực hơn hóa giải.

Năm kiếm thủ không hoảng loạn, lập tức lùi ngay. Và hóa ra họ có lý do để không hỗn loạn vì cùng lúc này đã có bảy tay kiếm thủ khác chợt xông vào Trương Khánh Long từ cánh tả. Hợp lực của bảy thanh kiếm quả nhiên có thanh thế và uy lực hơn so với sự liên thủ của năm kiếm thủ vừa rồi.

Ào... ào...

Véo...

và sử dĩ như thế chẳng những nhờ họ có nhân số đông hơn □ bảy người hơn năm □ mà phần nào họ có cung cách phát chiêu lợi hại hơn, trong bảy thanh kiếm chợt có một tách khai, phát thành chiêu riêng lẻ và điểm lợi hại là ở chỗ chiêu kiếm riêng lẻ này thoát tiên là mượn sáu thanh kiếm kia tạm làm bức bình phong để ngay khi có cơ hội liền dùng thế độc xà xuất động thần tốc lao kích Trương Khánh Long tạo ra tiếng rít không chỉ riêng lẻ mà còn như tiếng chiêu hồn.

Trương Khánh Long thâm chấn động, tuyệt đối không nghĩ ra đây là những cao thủ nào, xuất xứ ra sao và nhờ đâu có đấu pháp tốt cùng lợi hại này.

Nhưng nói cho đúng hơn Trương Khánh Long hoàn toàn chẳng mảy may có thời gian nghĩ dù để dò xét hay để toan liệu cách đối phó. Vì theo bản năng cũng như theo bản lĩnh sở học đang có Trương Khánh Long đã lập tức di hình hoán vị đồng thời cũng

mạo hiểm phát trả mấy loạt chưởng chiêu, nếu không thể hóa giải thì chí ít cũng phải làm cho bảy kiếm thủ này rối loạn.

Vù... vù...

Ầm... choang...

Bùng... choang...

Chưa kịp thở hắt một hơi cho nhẹ nhõm vì đã đánh bật đến rối loạn cả bảy kiếm thủ thì Trương Khánh Long vụt lạnh khắp người khi phát hiện từ phía hậu đã và đang cuộn ào đến một đạo uy kinh cực kỳ hung mãnh.

Ào...

Không kịp quay lại đối phó rồi Trương Khánh Long thầm kêu như vậy và đành rướn người tự xê bắn người một ít về phía trước để rồi lập tức bật bắn toàn thân lên cao.

Vút.

Bên dưới chân vì chỉ còn là một khoảng không nên Trương Khánh Long vui mừng nhìn đạo uy kinh hóa ra là do những ba cao thủ hợp kích chỉ lao lướt qua.

Ào...

Động nộ Trương Khánh Long vội lảng không đảo người toan hạ thân xuống ngáng đầu và cho ba kẻ hợp lực đánh lên nọ biết tay. Ngờ đâu chỉ vừa thoáng khựng thân hình lại thì từ trên cao Trương Khánh Long nhìn thấy từ tứ phía ở xung quanh bên dưới chọt bay bắn lên nhiều thật nhiều các vật vừa dài vừa nhọn ắt hẳn là lao, tợ hồ muốn dùng loạn lao xuyên thủng và phân thân Trương Khánh Long.

Vút.

vút.

Quá thất kinh và sợ nhất là viễn cảnh sẽ bị nhiều lao nhọn xuyên cắm tua tủa khắp người, Trương Khánh Long hú vang và liều tung loạn chưởng ra tứ phía.

- Hu... u... ú...

Ào... ào...

Chưởng chấn chạm và đẩy bật khá nhiều mũi lao.

Ầm.

Cạch... cạch...

Vù...

Nhưng cũng có không ít lần có một vài mũi lao xé gió lướt sượt qua thân Trương Khánh Long.

Soạt. soạt.

Và chưa hết, vì mãi lảng không tung chưởng nên Trương Khánh Long dần mất đà mất cả cơ hội đổi hơi dành để thân hình trầm xuống.

Chính lúc đó vì có một vài mũi lao do người ném thiếu lực, nếu lúc này vô khả gây hại cho Trương Khánh Long thì bây giờ chợt trở nên lợi hại với tầm được ném không chỉ vừa đủ mà نه đúng lúc Trương Khánh Long cũng đã hết tầm sức để tung chưởng.

Vù... vù...

Có ba mũi lao ngẫu nhiên lao cắm vào Trương Khánh Long đúng vào thời khắc này. Trương Khánh Long cả sợ ngỡ đã vô khả ứng phó ngờ đâu kịp liều và chop được một mũi lao. Lập tức Trương Khánh Long sử dụng như một vũ khí dùng mũi lao này đánh bật hai mũi lao còn lại.

Cạch. cạch.

Lao được làm bằng các mẫu cây với một đầu vót nhọn, lực đánh bật của Trương Khánh Long từ một mũi lao làm khí giới đã chấn gãy hai mũi lao còn lại. Một nửa thân lao không có đầu nhọn bị chấn bay, nửa còn lại thì ác hại thay lại cắm đầu nhọn vào chính cánh tay cầm lao của Trương Khánh Long.

Phập.

Nổi đau làm Trương Khánh Long phẫn nộ, lập tức bật người lao tiếp ngay khi có cơ hội chạm chân vào đất để lấy đà. Trương Khánh Long còn lựa chỗ có đông bóng đen nhất để lao đến và dùng mũi đao thay dao, vận dụng đao quyết từ Tuyệt Đao xông vào mặc tình tung hoành:

- Tại hạ đã không nở gây thành chuyện lạm sát nhất là đối với chư vị nhất định đã bị phục được đã trở nên mê muội. Nhưng nếu cứ mãi nhân nhượng thì e tính mạng của tại hạ chẳng còn gì. Đành đắc tội vậy. Khai...

Mũi lao trong tay Trương Khánh Long dù không sắc bén vẫn trở nên lợi hại do được thi triển thành các đao thức tột cùng biến hóa từ đao quyết của Tuyệt Đao Bá Vương.

Ào... ào...

Và do mũi lao do Trương Khánh Long vận dụng chân nguyên nội lực truyền vào nên uy kinh toát ra vây phủ khắp hai trượng xung quanh.

Ào... ào...

Tuy nhiên từ chỗ Trương Khánh Long chọn lao đến đến không chỉ thật đông người mà lạ thay ai ai cũng cầm gậy. Vì thế họ cũng không vừa gì lập tức cùng hợp lực quyết đối phó với thứ vũ khí cũng làm bằng gỗ của Trương Khánh Long.

Vụt... vụt...

Chợt Trương Khánh Long có cảm giác lạnh người do phát hiện những bóng đen để khí giới chạm khí giới thì họ có các cách di chuyển thật linh hoạt và kỳ quái. Có một tốp trước mặt Trương Khánh Long bỗng lùi về, cùng lúc đó lại xuất hiện hai tốp tấn công vào từ hai phía tả hữu.

Trương Khánh Long tung vũ khí đối phó ngờ đâu hai tốp này lại lui, thay vào đó là hàng loạt những bóng gậy cứ bất thần tập kích Trương Khánh Long từ phía hậu.

Vụt... vụt...

Ngầm thất kinh Trương Khánh Long lẩm bẩm:

- Họ tuy mê muội thần thức nhưng vẫn có thể phối hợp và di chuyển tợ một thể trận, phen này ta bị nguy thật sao?

Tuy nói vậy nhưng Trương Khánh Long bỗng dừng cũng để thân hình dịch chuyển theo Mê Tông bộ pháp dù chưa thoát trận thì vẫn chẳng đến nỗi nguy hiểm.

Vút. vút

Cục diện cứ thế giằng co một lúc và rồi Trương Khánh Long tự phá lên cười:

- Hóa ra chỉ là một trận tứ tượng vì thiếu biến hóa nên cần phải có nhân số đông đảo bù vào, vậy đừng mong hãm mãi tại hạ. Xem đây, ha ha...

Trương Khánh Long lại tả xung hữu đột với mũi lao cứ loang loáng xoay tít trong tay và mặc tình vừa đột phá vừa chấn gậy tán loạn nhiều thật nhiều các cây gậy của những bóng đen đang cố giữ thế trận tứ tượng.

Ào... cạch... cạch...

Vù... cạch... cạch...

Và dĩ nhiên có không ít những tiếng kêu vừa đau vừa khiếp đảm được những bóng đen thốt ra.

- Ối...

- A...

- Lợi hại thật. Hừ!

Trương Khánh Long được thể cười to hơn:

- Thì ra dù mê muội vẫn biết đau. Vậy thì nên mau tránh. Ha ha...

Vù... cạch... cạch...

Ào... cạch... cạch...

Chợt cùng lúc xuất hiện nhiều bóng đen khác đã từ đâu đó ở phía ngoài lao vút vào.

Vút.

vút.

Sự xuất hiện của những bóng đen này dù không nhiều chỉ có chín mà thôi, nhưng không hiểu sao lại tạo được sự tin tưởng khiến hầu hết các bóng đen từng hợp nhau lập trận tứ tượng đều nhất loạt tự tử khai lui xa.

Và rồi Trương Khánh Long nhận ra tại sao chỉ có chín bóng đen nhưng lại tạo được sự tin tưởng này. Vì đây là ngay lập tức chín bóng này dàn trải thật nhanh thành một thế trận khác, nhất định phải lợi hại hơn.

Họ linh hoạt xoay quanh Trương Khánh Long, không những khiến Trương Khánh Long nhất thời hoa mắt mà họ tuần tự còn có cách phát chiêu thật lợi hại, toàn nhắm vào các bộ vị khẩn yếu của Trương Khánh Long để tấn công uy hiếp.

Ào...

vù...

Trương Khánh Long lạnh người vội thi triển Mê Tông bộ pháp, tự xoay theo vòng xoay của thế trận đối diện và quyết tìm phương triệt phá bằng từng loạt một những chiêu chưởng tảo diệt đã do Trương nghĩa phụ truyền thụ.

Ầm... ầm...

Bùng bùng...

Chín bóng đen tuy không suy suyển bất quá chỉ cam chịu để thế trận có một phần chậm lại. Và đây là lúc Trương Khánh Long hoàn toàn khiếp đảm do đã nhận được dạng thức lần đầu pháp của thế trận đang đối phó. Trương Khánh Long bật quát vang:

- Mụ họ Thân Cung Chủ Hòa Lạc Cung đâu? Nhân vật thần bí họ Đồng có ở đây chăng? Nếu muốn đối phó ta thì mau mau xuất đầu lộ diện đừng mãi sử dụng toàn là những người đã chẳng may bị bọn người phục dục. Hãy mau xuất hiện đối phó với ta vì dù trận Tảo Diệt Hộ Tang này lợi hại đến đâu vẫn chẳng thể cầm chân ta được lâu. Hãy ra đây.

Kể từ lúc đó, do đã nhận rõ đang phải đối phó loại trận nào thế nên cung cánh phát chiêu chiêu của Trương Khánh Long dù không hàm chứa ác ý thì vẫn dễ dàng công phá vào từng điểm trọng yếu của thế trận.

Bùng...

Ầm... ầm...

Thế trận tuy chưa vỡ nhưng đã có ít nhất là hai bóng đen do bị chấn động nên tự phá vỡ phần nào chương pháp của thế trận. Vậy là thêm cơ hội cho Trương Khánh Long triệt phá hoàn toàn, ngay khi phát hiện thế trận tự mất dần biến hoá.

- Còn không mau lui cả ư? Đờ.

ào... ào...

Vù... vù...

Chín bóng đen tự cảm nhận cơ sự đã hỏng, đành nhất loạt nhảy lùi về sau. Và như vẫn sợ chưa đủ thoát hiểm, từng bóng đen còn tự ý phát loạn các loạt chưởng kinh, là những loạt chưởng không hề tuân theo các chương pháp cần có của thế trận vừa được Trương Khánh Long gọi đích danh là Tảo Diệp Hộ Trang trận.

Thế trận vậy là vỡ.

Trương Khánh Long nhẹ thở phào toan thoát đi chợt có tiếng gọi kinh nghi:

- Có phải Trương Khánh Long chàng không?

Không phải một mà còn nhiều loạt gọi nữa:

- Mau thấp đuốc lên vì nếu không phải Trương Khánh Long chàng thì sao quá dễ nhận ra đây là Tảo Diệp Hộ Trang trận, kỳ thực là do chàng chỉ điểm?

- Nhưng sao bảo Trương Khánh Long đã chết?

- Phải rồi, dĩ nhiên gã đã chết nhưng nếu theo mấy tiểu liễu đầu này vừa kêu, há lẽ gã vẫn sống thật?

- Không những vẫn sống mà còn tự có lại bản lĩnh chẳng khác gì trước kia, điều này giải thích như thế nào đây?

- A có đuốc rồi. Nhìn kìa, đây đâu phải gã họ Trương?

Quả thật đã có nhiều ngọn đuốc được thấp sáng, khiến Trương Khánh Long ngỡ ngàng và nhận diện được nhiều người:

- A Bang Chủ Cái Bang, chư vị nghĩa thúc. Cũng có cả Đinh Song Tú huynh đệ nữa. Hãy nói mau sao tất cả chợt tề tựu ở đây? Tôn Quỳnh, Quan Ngọc, Hiểu Mai chư muội

hãy nói gì đi chứ? À quên, là ta đây, hãy để ta tự xoá lớp dị dung thì rõ. Nhưng tại sao chẳng ai trong chư vị mở miệng, chưa gì vừa nhìn thấy tại hạ là lũ lượt xuất chiêu tấn công? Cho là có ngộ nhận đi do chư vị khó thể nhận ra tại hạ đã dị dung nhưng chí ít cũng phải hỏi cho rõ nguồn cơn chứ? Sao lạ vậy?

Lã Hiểu Nhân, tiểu nghĩa thúc của Trương Khánh Long liền tiến ra:

- Người hãy đáp trước đã, cớ sao người vẫn thoát chết ở Mê Tông Động? Lạc Nhữ An thì sao? Hay người tham sinh úy tử không chỉ buông tha họ Lạc mà còn nguyện ý thuận phục nhớ đó được họ Lạc bảo mục Công Tôn Nguyệt ban cho nhiều bảo đan, khiến người lại có toàn bộ công lực trước kia?

Thượng Quan Ngọc cũng tiến ra:

- Lỗi do bọn tiểu nữ vì tuân theo mọi căn dặn của Trương Khánh Long công tử đã phải cùng nhau che giấu toàn bộ mọi sự thật về những kỳ tích chàng nhờ may mắn gặp nên thoát mọi hung hiểm. Là thế này...

Lã Hiểu Nhân gạt phăng:

- Đừng xen vào vì lẽ nào Trương tiểu tử không thể tự nói?

Trương Khánh Long vì đã tự xoá bỏ lớp dị dung nên lộ diện mạo thật với một nụ cười lạt:

- Có vẻ như Lã tôn giá không hài lòng với sự thật này? Vì sao vậy? Có phải ngại sở học Mê Tông qua tại hạ sẽ tái xuất giang hồ?

Lã Hiểu Nhân càng thêm gay gắt:

- Chớ nói nhảm, trái lại việc người may mắn thoát chết sẽ chỉ đáng ngại nếu như có sự cấu kết và được Lạc Nhữ An sắp đặt. Điều dễ hiểu này há lẽ người phải đợi ta nói ra.

Trương Khánh Long cười cười:

- Lạc Nhữ An đã đền tội, tôn giá nghĩ sao? Hay vẫn chẳng tin vì cho rằng tại hạ chưa bao giờ thật tâm muốn báo thù cho Trương nghĩa phụ?

Lã Hiểu Nhân đổi giọng:

- Nghe người từng cáo giác phái Thiếu Lâm cũng có dã tâm e chẳng kém gì Lạc Nhữ An, điều này là sự thật chứ?

Trương Khánh Long hỏi ngược lại:

- Vì sao mọi người cùng hiện diện ở đây, một Tảo Diệp Trang vốn của chỉ riêng tại hạ? Vì bất quá nếu có sự xuất hiện của Quan Ngọc, Hiểu Mai, Tôn Quỳnh ở đây thì ắt tại hạ chẳng cần hỏi.

Lã Hiểu Nhân cau mày:

- Ý người thế nào? Hãy nói thật minh bạch xem nào.

Trương Khánh Long bảo:

- Tại hạ có đến tổng đàn Phi Kiếm Bang, tất cả đều ly khai và được biết tất cả đã bị gian tế nước Kim phục được. Sau đó tại hạ cũng đến phái Thiếu Lâm, hóa ra những nhân vật Phi Kiếm Bang trúng tâm được không hề kéo đến đấy. Cho hỏi bọn họ đi về đâu để thực sự tiến hành dã tâm cùng những âm mưu bất lợi cho Trung Nguyên do bọn người Kim sai sử?

Lã Hiểu Nhân cười khẩy:

- Thì ra người cũng biết hầu hết các bang môn phái lần lượt bị bọn chó Kim kéo đến quyết hủy diệt, vậy cần gì hỏi tại sao bọn ta đều phải tạm lui về đây? Điều này chứng tỏ người cũng đã bị bọn chúng thu phục, và sự xuất hiện quá đột ngột của người lúc này chỉ là sự khởi đầu cho một trận hủy diệt định đoạt sự sống còn của toàn thể võ lâm Trung Nguyên bọn ta? Hãy thừa nhận đi vì cuối cùng bọn ta cũng đã biết đích thực Trương nghĩa phụ của người còn là Liễu Vũ, phản đồ Thiếu Lâm phái. Và sở dĩ xảy ra cơ sự này, chỉ vì Trương Thái Toản cũng từng chịu sự sai sử của lũ chó Kim tương tự người bây giờ.

Trương Khánh Long sa sầm nét mặt:

- Thật mong Lã tôn giá cẩn ngôn cho và đừng bao giờ lặp lại thái độ dám xúc phạm Trương nghĩa phụ của tại hạ, nhân đây cho hỏi, có thật mọi bang môn phái đều hiện diện ở đây? Có phái Thiếu Lâm chẳng?

Lập tức có tiếng niệm phật hiệu:

- A di đà phật, thật đa tạ vì được Trương thí chủ đề cập đến tệ phái. Vì cho dù không như thế thì lão nạp cũng phải lên tiếng chỉ ít cũng để bảo vệ bao uy danh của tệ phái Thiếu Lâm vừa bị Trương thí chủ cố tình mạo phạm và hạ nhục.

Trương Khánh Long xạ mục quang nhìn tăng nhân ấy, một nhân vật có niên kỷ ắt chỉ độ Liễu Phàm nhưng không phải Liễu Phàm:

- Xin lượng thứ tại hạ mắt kém, thật không nhìn ra đại sư là ai, pháp danh thế nào?

Lã Hiểu Nhân bật cười mỉa mai:

- Thế mới biết người có gian nhưng không ngoan, bởi muốn quy kết phái Thiếu Lâm thông đồng Lạc Nhữ An hoặc lũ chó Kim thì chỉ ít người phải cần có một vài am hiểu gọi là. Thật may để dễ dàng vạch trần chân tướng của người, Phương Trượng Liễu Phàm ngoài thái độ nguyện ý lưu lại Thiếu Lâm tự để quyết liều chết mong bảo toàn phật địa, thì còn tỏ ra đại lượng, cất cử khá nhiều cao thủ phái Thiếu Lâm đến đây hợp lực với quần hùng và được đặt với quyền thống xuất của đại sư Liễu Ngộ đây. Người không nhận biết thật sao?

Trương Khánh Long vẫn chú mục nhìn tăng nhân Liễu Ngộ:

- Đại sư ắt biết rõ nhị vị lão tăng Giác Tuệ - Giác Mẫn?

Liễu Ngộ niệm phật:

- Sao Trương thí chủ chỉ hỏi đến các trưởng bối của lão nạp và chẳng hỏi gì về cảm nghĩ của mọi người về hành vi thật khó dung thứ của tỳ sư đệ Liễu Vũ?

Trương Khánh Long nhún vai:

- Vì tại hạ nghe nói lão tăng giải thích đã bị quý tự hành xử, lại còn nghe Phương Trượng tiền nhiệm của quý phái là Giác Mẫn lão tăng hiện nay vẫn chịu sự an trí ở Động Sám Hối, điều này chẳng đúng ư? Vậy thì vì lẽ gì nào? Và tại sao kể cả đại sư lại nhẫn tâm xử sự với hàng trưởng bối như vậy?

Liễu Ngộ giật mình:

- Nội tình của bốn phái sao Trương thí chủ lại dễ dàng tỏ tường? Nhưng lẽ ra thí chủ cũng nên biết thần tăng Giác Tuệ sở dĩ gánh hậu quả chỉ vì đã lầm lỡ, tùy tiện trao truyền tuyệt kỹ nhầm vào một phản đồ như Liễu Vũ. Thế nên tự thần tăng Giác Tuệ đã chọn cho bản thân một hình phạt tương xứng, nghĩa là chỉ tự diệt thân và không hề bị tỳ phái hành xử như lời Trương thí chủ vừa có hàm ý vu khống. Riêng về Phương Trượng tiền nhiệm Giác Mẫn thì vì quá tức trách so với trọng trách từng đảm nhận, đã thiếu tinh tế khi chấp nhận Liễu Độ thu nạp Liễu Vũ, thế nên không thể không thoái vị, trao lại trọng trách cho đệ tử khác xứng đáng hơn.

Trương Khánh Long thoáng giật mình nhưng kịp thời che giấu, chẳng để lộ ra:

- Nếu bảo lão tăng Giác Mẫn tự thoái thì phải chăng hiện nay cương vị của Liễu Phàm hoàn toàn danh chính ngôn thuận?

Liễu Ngộ một phen nữa giật mình:

- A di đà phật, Trương thí chủ hàm ý gì khi đề cập đến mấy chữ danh chính ngôn thuận? Trừ phi...

Trương Khánh Long cười cười:

- Trừ phi thế nào? Xin đại sư chớ ngộ nhận hoặc suy diễn thêm. Bởi đó là điều bất luận ai cũng có thể đặt thành nghi vấn hầu minh bạch liệu có thật Liễu Phàm đã danh chính ngôn thuận đảm nhận trọng trách Phương Trượng hay không.

Liễu Ngộ dần động nộ:

- Mong Trương thí chủ có một lời thật tâm cho. Là phải chăng, Trương thí chủ hỏi như vậy vì đã biết cương vị Phương Trượng tề phái cho dù bất luận được phó giao cho ai thì vẫn cần có thêm một vật là Lục Ngọc Phật Trượng? Vậy nghiêm nhiên tự Trương thí chủ đã biết Lục Ngọc Phật Trượng đang hạ lạc ở đâu? Có phải do Liễu Vũ từng lén chiếm đoạt, đã mang đi khỏi Thiếu Lâm và bây giờ đang trong tay Trương thí chủ? Nếu vậy xin hãy lập tức giao hoàn, bằng không...

Trương Khánh Long vùng lạnh giọng, gằn hỏi:

- Bằng không thì sao? Đối phó tại hạ chăng? Dựa vào thực lực của mỗi phái Thiếu Lâm hay muốn kêu gọi tất cả qua những lời khích động lẫn khích nộ vừa rồi của đại sư? Vậy cũng đến lượt tại hạ mong đại sư có những lời thành tâm cho. Là Liễu Phàm đã xúi bẩy đại sư thế nào để đại sư cùng nhiều đệ tử quý phái cùng kéo đến đây, ngoài mặt thì bảo hợp lực nhưng kỳ thực chỉ ngấm ngầm giám sát, toan dụng kế bạng duật tương trì và phần quý phái thì ngồi không, tọa hưởng kỳ thành, một kế hiểm ác hoàn toàn thuận lợi cho bọn chó Kim?

Liễu Ngộ cười lạt:

- Lúc này lão nạp đã có dịp mục kích thân thủ của Trương thí chủ dù một mình đơn thân độc lực vẫn ung dung đối phó và tuần tự hóa giải nào là Ngũ Hành Kiếm Trận phái Nga My, Thất Tinh Kiếm Trận của Phái Võ Đang thậm chí Đả Cẩu Đại Trận của Cái Bang cũng chẳng làm gì được Trương thí chủ. Nhưng liệu có dám đương đầu cùng Đại Trận La Hán của bốn phái Thiếu Lâm chăng?

Nam Cung Tôn Quỳnh vọt lao vọt ra, đứng cạnh Trương Khánh Long:

- Sự việc đã càng lúc càng nhiều ngộ nhận, thật mong tất cả mau bình tâm lại đừng tự sâu xé dẫn đến giao phong, chỉ tạo thuận lợi cho bọn giặc Kim ắt chỉ chờ diễn biến này.

Ngô Hiểu Mai cũng lao ra:

- Đúng đấy vì thật ý của Trương Khánh Long chàng chỉ muốn cùng toàn thể võ lâm Trung Nguyên đối phó hầu giúp bao sinh linh bá tánh thoát cảnh sẽ bị lũ giặc Kim giày xéo, lâm cảnh đồ thán trong trận bão lửa binh đao.

Thượng Quan Ngọc thì từ tốn hơn, đi từng bước chân tiến ra:

- Trương Khánh Long không phải ngẫu nhiên mãi đến lúc này mới tìm đến Tảo Diệp Trang chậm hơn tất cả. Chỉ vì chàng mong muốn, thứ nhất muốn đánh động nhận thức của chư vị về hiểm họa Kim quốc nhất định đã có sự cấu kết của nhiều cao thủ võ lâm Trung Nguyên. Việc tất cả tụ hợp ở đây dù do bọn tiểu nữ chủ động đề xuất khi thấy thời cơ đến thì cũng là thành quả có từ tâm huyết của Trương Khánh Long chàng, đã khiến tất cả cùng nhận thức được đâu là hiểm họa thực sự. Đồng thời điều thứ hai là chàng còn một nỗi khổ tâm qua việc mẫu thân chàng là Tô phu nhân vẫn do bọn đối phương giam giữ. Lẽ ra chư vị nên thấu hiểu và đừng đẩy cục diện càng lúc càng xa như thế này, sẽ là trường nhị hổ giao phong, chỉ đưa đến kết quả hoàn toàn thuận lợi cho những kẻ có thể đang tọa sơn quan hổ đấu.

Nhưng Trương Khánh Long phản bác tất cả:

- Thiếu Lâm phái đều đã bị lung lạc tất cả, sở dĩ Liễu Phàm không có ở đây vì vẫn chờ Trương Khánh Long ta tại Thiếu Lâm tự. Đó là điều ta thu thập được khi đến Phi Kiếm Bang và tình cờ nghe lão Thâu nhi tường tận cáo giác. Nhưng cũng đáng khen cho thủ đoạn của Liễu Phàm, là kế giả huyệt của chúng như ta vừa nói. Vậy để sớm minh bạch hư thực, ta quyết không thể bỏ qua cho phái Thiếu Lâm lúc này, và nhất định sẽ khiến Liễu Ngộ nhị tâm kia cung xưng tất cả.

Liễu Ngộ thịnh nộ, lập tức vẫy tay:

- Bọn lão nạp ngoài việc chuyên chú tụng kinh niệm Phật thì mặc nhiên cũng là nghĩa sĩ Trung Nguyên, chỉ Trương Khánh Long người, do Trương Thái Toàn ngấm ngầm đào luyện, mới thực sự là gian tế, là nha trảo chịu cho lũ giặc Kim sai sử. Mọi hư thực ắt sẽ minh bạch. Mau khai trận.

Tâm trạng của quần hùng phần nào đã nghiêng về phái Thiếu Lâm, bằng chứng là tất cả vội dạt ra tạo một khoảng trống khá rộng đủ cho một Đại Trận La Hán diễn khai.

Nhìn các tăng nhân Thiếu Lâm phái sắp bày thế trận, Thượng Quan Ngọc lo lắng:

- Đây là cục diện cần phải tránh, sao chàng còn đổ dầu vào lửa? Làm thế nào bây giờ?

Ngô Hiểu Mai lên tiếng:

- Còn làm gì nữa? Hễ chàng đánh thì bọn ta không thể không hỗ trợ.

Nam Cung Tôn Quỳnh gật đầu:

- Chết cùng chết, sống cùng sống. Muội tán thành chủ ý của Hiểu Mai tử.

Trương Khánh Long vội lắc đầu:

- Tam vị muội muội hãy nghe đây, ta chưa cứu được thân mẫu, mọi người đừng để cục diện này cầm chân. Một mình ta đối phó đủ rồi, hãy lui mau và hãy giúp ta lưu tâm đến điều Thượng Quan Ngọc vừa đề cập, vạn nhất vẫn có kẻ tọa sơn quan hổ đấu thật thì sao?

Thượng Quan Ngọc hiểu ngay:

- Ý chàng nói chúng nhất định phải đến do vẫn cần thu hồi vật nọ?

Vừa thấy Trương Khánh Long gật đầu, Thượng Quan Ngọc liền hối thúc Ngô Hiểu Mai và Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Sẽ tốt hơn nếu tỷ muội chúng ta có cách cứu được mẫu thân chàng trước khi để chúng lấy đó uy hiếp ngược lại. Mau lui nào.

Nam Cung Tôn Quỳnh lo ngại nhất là khi thấy Đại Trận La Hán sắp phát động:

- Liệu được chăng?

Ngô Hiểu Mai vội đáp:

- Cần thiết thì chàng dùng Tuyệt Đạo, đi nào vì nhiệm vụ của chúng ta cũng rất quan trọng, có lẽ nên gọi thêm một ít người hỗ trợ như Vi Yến Thảo tiền bối và Đinh Song Tú huynh đệ chẳng hạn? Vì đây luôn là những cao thủ luôn ngưỡng mộ chàng.

Trương Khánh Long cả mừng:

- Nếu được vậy thì còn gì bằng. Hãy lui và đừng quá lo cho ta.

Thượng Quan Ngọc bồng trao cho Trương Khánh Long một bó gồm nhiều ngọn tiểu đao:

- Điều duy nhất muội đặc thủ từ Kim Dao Hội chỉ là mấy mũi này. Chúng được luyện bằng kim thiết rất tốt, xin tùy chàng vận dụng.

Trương Khánh Long cảm kích:

- Ta chỉ cần một mà thôi, muội cũng nên giữ lại phòng khi hữu sự. Thôi nào hãy đi mau. Đừng chần chờ nữa e muộn mất.

Nhưng suýt nữa thì muộn thật do Đại Trận La Hán đã phát động. Nhưng may thay, do chủ ý tất thấy mọi người hầu như không lưu tâm cũng không xem ba nữ nhân này là đối thủ thiết yếu cần đối phó. Thế nên dù trận đã khởi động thì các tăng nhân phái Thiếu Lâm vẫn mở lối cho bọn Nam Cung Tôn Quỳnh vọt ra và sau đó lập tức phong tỏa, nhất định chỉ chuyên chú đối phó Trương Khánh Long.

Liễu Ngộ đại sư chính là chủ trận:

- A di đà phật, lần cuối cùng lão nạp vẫn mong thí chủ nên ngoan ngoãn giao hoàn Lục Ngọc Phật Trượng, trước khi quá muộn.

Trương Khánh Long tạm thu cất một ngọn tiểu đao vào người:

- Tại hạ cũng mong chư vị đại sư hồi tâm chuyển ý đừng mê muội cứ mãi bị Liễu Phàm sai sử thao túng. Nhân đây cũng nói thêm lão tăng Giác Tuệ đã chính thức thu nhận tại hạ là truyền nhân. Và phận sự của tại hạ lúc này không chỉ báo phục sư thù đòi lại sự công bằng lẫn thanh bạch cho sư phụ Giác Tuệ mà còn vì Thiếu Lâm quyết thanh lý môn hộ.

Liễu Ngộ phần nộ:

- Chớ nói nhảm, nhị sư thúc vì một lần đã nhầm lẫn quyết chẳng thể nào tái diễn lần thứ hai. Trương Khánh Long người càng lúc càng ương bướng, vậy đừng trách bọn lão nạp vì uy danh của bốn tự quyết chẳng dung tha. Phát động! Đánh!

Vòng vây những tăng nhân lập tức rập tiếng vang lên:

- A di... đà phật... a di...

Uy lực của Đại Trận La Hán vô khả lường và tuy chỉ mới là chiêu khởi đầu nhưng sát khí đã phát tỏa ngập ngựa.

Ào... ào...

Trương Khánh Long dùng tịnh chế động, vừa cười khẩy vừa chủ động nhìn thế trận phát động:

- Khá lắm. Để xem những tuyệt kỹ Thiếu Lâm liệu đối phó được không với Đại Trận La Hán cũng là Thiếu Lâm sở học. Hừ!

Liễu Ngộ biến sắc:

- Chuyển biến chiêu công, hàng ma phụ quỷ. Mau, chớ để đối phương có cơ hội thực sự dùng thủ đoạn gây ông đập lưng ông. Đánh.

Đại Trận La Hán chuyển xoay, chột tản khai làm mười hai phương vị, mỗi phương vị gồm chín tăng nhân và lập tức có ba phương vị hợp chiêu xuất thủ tấn công Trương Khánh Long từ ba hướng: tiền, tả hữu.

Ào... ào...

Vù... vù...

Trương Khánh Long vẫn dĩ tịnh chế động ung dung giữ nguyên vị và bình thần hất ra chỉ vồn vện ba lượt kinh:

- Hàng Ma ư? Vậy sẽ như thế nào nếu tại hạ vận dụng Phục Ma Kim Cang tuyệt kỹ? Hãy cẩn thận đấy. Ha ha...

Ào... bùng...

Vù... âm...

Tam phương vị của hai mươi bảy tầng nhân này đành vội thoái chỉ vì có tam phương vị khác cũng do ba lần chín hai mươi bảy tầng nhân thay thế tiếp cận xuất thủ:

- A di đà phật... a di...

Trương Khánh Long thần phục:

- Tiến thoái rất bình ổn, quả không sai ngoa khi bảo đây là tuyệt học trấn môn của đại phái Thiếu Lâm. Nhưng cũng phải lùi thôi. Khai...

Trương Khánh Long lại tung ba lượt uy kinh.

Ào... ào...

Vù... vù...

Có tiếng Liễu Ngộ khê kêu:

- Phật Tọa Liên Đài, lùi mau và chuyển nhanh thành Luận Hỏa Phật Nhập Cửu Trùng Đài.

Mọi tầng nhân đều xoay chuyển thoát tản khai sau hợp lại thành chín cụm xoáy, mỗi cụm có đến mười hai tầng nhân và liên tu bất tận từng cụm xoáy cứ lướt vào Trương Khánh Long để xuất thủ hợp kinh xong thì lùi mau hầu đến lượt cụm xoáy khác.

Ào... ào...

Trương Khánh Long thất sắc cũng thay đổi đấu pháp, vội dịch chuyển và vận dụng Mê Tông sở học:

- Như là Cửu Cung chăng? Vậy hãy xem Mê Tông Vạn Hóa Công.

Bùng... bùng...

Thật lạ, chín tầng xoáy cụm tương tự Cửu Cung vì luôn kết dính nên thật kiên vững. Đến độ từng cụm xoáy dù bị Trương Khánh Long kích dội thì khi đến lượt đảo vòng cũng cụm xoáy đó vẫn ngang nhiên xông trở lại với uy lực chẳng hề thay đổi. Thế là vòng Luân Hồi hung hiểm tợ lửa cháy lúc vượng lúc luân phiên thiêu cháy dần nguyên khí và chân lực của Trương Khánh Long.

Ào... ào...

Vù... vù...

Trương Khánh Long lâm thế cời hồ khó bề làm chủ hầu đánh bại hoặc mơ đến chuyện có thể khiến Đại Trận La Hán với chiêu Luân Hỏa Phật Nhập Cửu Trùng Đài phải chậm lại, vì thế đành tiếp tục vận dụng sở học Mê Tông không chỉ riêng về Mê Tông bộ pháp mà cả về Mê Tông Vạn Hóa Công nữa.

- Khai. khai.

Ào... âm...

Vù... bùng...

Chín cụm xoáy với chín lần mười hai tầng nhân càng xuất thủ thì tăng thêm khí thế đến nỗi kể cả Liễu Ngộ cũng phấn khích, cứ đốc thúc mãi thế trận:

- Nhanh nữa, a di đà Phật, nhanh hơn nữa để đối phương chẳng thể có cơ hội ngơi tay.

Chín cụm xoáy xoay nhanh thay nhau lướt ra lướt vào và luôn xuất thủ thật chuẩn xác, cũng luôn đúng lúc cần phối hợp.

Ào... vù...

Trương Khánh Long dần khiếp đảm hoàn toàn không thể ngờ Đại Trận La Hán lại có lúc tỏ uy lực lợi hại thế này và nhất là đang dần khiến chân nguyên nội lực bản thân ngày càng suy kiệt. Nhưng đột nhiên Trương Khánh Long như có thêm thần lực tiếp trợ chỉ là bất ngờ nghe như tiếng của Nam Cung Tôn Quỳnh đang hô hoán xa xa, có phần mơ mơ hồ hồ:

- Quả nhiên chúng đã đến, làm thế nào bây giờ một khi vẫn chưa thấy để biết chúng có mang theo mẫu thân chàng hay không?

Dù chỉ mơ hồ nghe qua âm thanh này Trương Khánh Long chợt nghĩ đến mẫu thân, lập tức tự khởi phát thần lực bắt đầu từ một loạt găm kinh động cảnh quang:

- A...

Và toàn thân Trương Khánh Long vụt cất lên thật cao.

Vút.

Liễu Ngộ hạ lệnh:

- Chớ để đối phương có cơ hội tẩu, mau phát động khởi thức Phật Đản Khổn Tiên.
Khai.

Vòng tay tăng nhân giãn ra dĩ nhiên là để chuyển biến phát động thành thức Phật Đà Khổ Tiên:

- A di đà phật... a di...

Chợt có một loạt phật niệm khác bỗng từ xa xa vọng đến:

- Không muốn hấn tẩu sao sư huynh không cho khởi thức Phật Nhập A tỳ Độ Quỷ Vương?

Liễu Ngộ vụt kêu:

- Phương Trượng đã đến. A di đà phật nhưng đối phương có thể đang thu giữ Lục Ngọc Phật Trượng, Phương Trượng chẳng muốn thu hồi sao?

Liễu Phàm xuất hiện:

- Tự bốn Phương Trượng có sắp đặt, nhất định cũng có lúc tìm lại được bảo vật trấn môn. Liễu Ngộ sư huynh chớ chần chừ nữa.

Phát hiện Trương Khánh Long đang dần hạ xuống với một ngọn tiểu đao đã cầm trên tay lại thấy Liễu Ngộ vẫn chần chừ, Liễu Phàm liền quát:

- Mau tuân lệnh bốn Phương Trượng hãy phát chiêu Phật Nhập A tỳ Độ Quỷ Vương.

Là thượng lệnh bất khả bất tuân các tăng nhân lập trận La Hán liền phát động:

- A di đà phật...

Nhưng Trương Khánh Long đã nhanh hơn họ một sát na với tiểu đao kịp khởi phát:

- Muốn mau chóng thu thập tại hạ ư? Muộn rồi và nếu không mau triệt thoái thế trận thì đừng trách sao tại hạ chẳng dung tình. Xem chiêu.

Tiểu đao bật khai.

Ào...

Những tăng nhân bị đao chiêu hướng đến không những không sợ mà còn hăm hở di chuyển tuân theo đúng chương phát của Đại Trận La Hán, theo thức Phật Nhập A tỳ Độ Quỷ Vương:

- A di đà phật...

Ngờ đâu đao chiêu của Trương Khánh Long nhanh hơn họ nghĩ.

Ào...

Kình khí ràn rụa từ đao chiêu khiến một vài tăng nhân khiếp đảm:

- Ôi...

và đao chiêu lướt qua họ.

Soạt...

Những mẩu tăng bào chọt tung bay tán loạn tợ như những cánh hồ điệp không thể không xuất hiện lúc tiết xuân về. Điều đó càng khiến Trương Khánh Long tăng cao dũng khí:

- Đao kiếm vốn vô tình, hãy mau triệt thoái thế trận hầu tránh mọi hậu quả khó lường. Khai.

Liễu Ngộ khẩn trương hô hoán:

- Chớ nhiều loạn, mau trở lại Luận Hỏa Phật Nhập Cửu Trùng Đài.

Nhưng đã quá muộn, bằng Mê Tông bộ pháp cả Trương Khánh Long lẫn đao chiêu đã kịp xen vào giữa một nhóm tăng nhân khá đông:

- Đây là Tuyệt Đao, ai to gan cứ thử nếm.

Ào... vù... Phập...

Đã có hai tăng nhân mỗi người bị tiện đứt một cánh tay.

- Ôi chao...

- A...

Máu huyết đã tuôn, Trương Khánh Long càng thêm phấn khích:

- Lần sau đao chiêu sẽ chiếu vào tâm thất, ai không muốn chết hãy lùi mau.

Ào...

Thế trận dần vỡ, và đấy là lúc chọt có tiếng Ngô Hiểu Mai thét vang:

- Tô phu nhân kìa, nhưng ai đang giữ? Phải chăng đấy mới là nhân vật họ Đồng?

Trương Khánh Long vẫn cứ loang loáng đao chiêu và tìm cách lược mắt nhìn quanh. Để khi mục quang của Trương Khánh Long chạm phải một vầng sáng chính là vầng dương của buổi sớm tinh sương đã hiển lộ, thì từ vầng sáng này có một nhân vật đang thu giữ một người trong tay, dù không lộ diện thì nhân vật này vẫn tự bật quát:

- Trương Khánh Long, có một vật bốn chân đang cần, đâu? Hãy mau đem ra hầu đổi lấy sự vẹn toàn của mụ này.

Toàn trường rung động ắt vì hiểu Trương Khánh Long quả thật hãy còn có một thân mẫu cần giải cứu. Do đó lúc Trương Khánh Long định thủ thì Đại Trận La Hán cũng tạm

dừng theo. Họ theo dõi diễn biến của cục diện và thấy Trương Khánh Long tự lấy ra một vật:

- Có phải vật tôn giá muốn ám chỉ chính là vật này? Vậy tôn giá đích thực mang họ Đồng?

Được vầng sáng ngay phía sau tán sắc, nhân vật nọ cùng một phụ nhân đang giữ trong tay nhờ đó nên bỗng đứng trở thành hai bóng đen chẳng để bất luận ai có cơ hội nhìn rõ mặt. Dù vậy vẫn có người vì nhận ra nhân vật nọ là ai nên buột miệng kêu:

- Nhất Ác? Đây chính là âm thanh giọng nói của Nhất Ác.

Nhân vật nọ cười đắc ý và ngạo nghễ:

- Khá khen cho Bát Bửu Dao Vi Yển Thảo, vì duy chỉ có lão nhi người là nhận được bốn nhân dù qua giọng nói. Không sai nhưng Đồng Khuê Nhất Ác chỉ là giả danh, kỳ thực bốn nhân từ thuở nào vẫn luôn là đặc mật sứ Kim quốc. Và phận sự của bốn nhân chỉ được kể là hoàn thành khi nào thu hồi được vật báu Kim quốc chính là vật đang trong tay Trương Khánh Long. Vậy nên chẳng hãy chấp thuận cùng bốn nhân tiến hành một cuộc trao đổi công bằng? Ý người thế nào hử Trương Khánh Long? Ha ha...

Đang khi đó do đã minh bạch từ trước chủ ý của họ Đồng là thế nào nên nhân lúc họ Đồng mãi nói và vẫn cười, Trương Khánh Long vội vàng hạ thấp giọng để nói, gần như là khẩn cầu đại sư Liễu Ngộ:

- Đây là kẻ chủ sử lữ giặc Kim mà tại hạ lần đại sư cùng quan tâm, vậy liệu đại sư có thể tin tại hạ dù chỉ một lần? Vì tại hạ cần đem vật này đổi lấy sự vẹn toàn cho mẫu thân nên khó thể ứng phó nếu bất chợt bị đại sư hoặc chính Liễu Phàm hạ lệnh tái khai diễn Đại Trận La Hán. Hãy tạm đình thủ chẳng?

Nhưng không chờ Liễu Ngộ tỏ bày bất kỳ phản ứng nào Trương Khánh Long đã ngay lập tức cất cao giọng đối thoại và đáp ứng họ Đồng:

- Vậy phải trao đổi thế nào mới gọi là công bằng?

Kẻ tự nhận là Đồng Khuê Nhất Ác lập tức nêu đề xuất:

- Bốn nhân khó thể tin người bởi sẽ là vô khả lường nếu một kẻ đã đạt thân thủ như người vạn nhất dùng thủ đoạn bội tín thì khắp quanh đây liệu ai ngăn nổi người. Vậy bên người chọn một người, phía bốn nhân cũng tương tự, sẽ chỉ để hai kẻ đó tiến hành trao đổi. Người thì nhận lại người, phần bốn nhân thì thu hồi vật. Được chứ? Đủ công bằng chứ?

Trương Khánh Long chưa kịp ngó ý thì Bát Bửu Dao Vi Yển Thảo tự lên tiếng:

- Nếu công tử tin và phó giao lão phu xin đảm nhận trách nhiệm này.

Trương Khánh Long còn đang phân vân thì Đồng Khuê Nhất Ác đã giục:

- Người vẫn chưa tin thành ý của bốn nhân chăng? Yên tâm đi bởi bốn nhân cũng chẳng muốn gây khó dễ cho người làm gì. Đành thừa nhận tâm cơ người kẻ cũng khá đã khiến cho bao kế mưu của bốn nhân đã mấy phen toan biến người thành công địch võ lâm đều cũng bao nhiêu phen đó lâm thất bại. Và bằng chứng rõ nhất là bao cao thủ quanh đây ngay lúc này đều án binh bất động, chẳng ai ra tay chính là tạo cơ hội cho người thể hiện lòng hiếu thuận đối với mẫu thân mà người đang cần sớm giải cứu. Vậy thì sau bao kế mưu đề thất bại thú thật bốn nhân chỉ còn muốn thu hồi bảo vật giao hoàn về cố quốc là xong. Người chớ khá nghi ngại.

Thái độ đã quyết liệt cùng bọn gian tế Kim quốc đối đầu của Trương Khánh Long quả thật đang dần khiến nhiều cao thủ võ lâm xung quanh ngưỡng phục. Trên mặt họ cũng dần chuyển biến đổi từ địch ý sanh thiện ý. Liễu Ngộ cũng là một trong những cao thủ này, vì thế chợt hạ thấp giọng bày tỏ:

- Trương thí chủ mau mau giải cứu lệnh đường, phần lão nạp cũng sẵn lòng tiếp ứng.

Được lời như cớ tắc lòng, Trương Khánh Long lại cất cao giọng:

- Vi tiền bối sẽ thay tại hạ, tôn giá không có gì phản kháng chứ?

Đồng Khuê Nhất Ác bật cười:

- Bất luận ai cũng được miễn đừng là người, kể lần lượt gây nhiều nhục bại cho không ít các bang môn phái, về phía bốn nhân sẽ do người này đảm nhận. Người nhận ra là ai chẳng. Ha ha...

Trương Khánh Long ngờ ngợ khi thấy có một lão nhân chậm chậm hiển lộ:

- Ai như lão Phương tổng tiêu đầu? Hóa ra Phương lão từ lâu đã đầu phục nước Kim?

Lão nhân đó thừa nhận:

- Viễn Phương tiêu cục của lão phu kỳ thực vẫn luôn là thủ hạ được đặc mật sứ Kim quốc điều động hầu để bề dò xét nội tình Trung Thổ. May cho người lẽ ra lần trước đã phải mất mạng ở Thiếu Lâm. Bọn Liễu Phàm kém quá.

Trương Khánh Long hoang mang:

- Sao Phương lão dám tỏ ý miệt thị Liễu Phàm vốn dĩ cũng là hạng nhân vật từ lâu đã bị quý quốc thu phục?

Phương lão tổng tiêu đầu bật cười:

- Chớ nói nhảm, có chăng vì lũ Thiếu Lâm ngu muội nên mới dễ dàng bị bọn ta lợi dụng, điều này cũng có nghĩa nếu phái Thiếu Lâm còn như thế thì tại sao Kim quốc mãi chân chừ chỉ vì một nỗi e ngại là từ các bang môn phái còn lại.

Bát Bửu Dao Vi Yến Thảo dù cao niên thì vẫn dễ để bị khích nộ như hạng hậu sinh:

- Hãy câm ngay những lời miệt thị tội hồ xem thường toàn bộ võ lâm Trung Nguyên.

Phương lão nhún vai:

- Không muốn nghe nữa thì thôi, và hãy nên tiến hành ngay việc trao đổi.

Và Phương lão tiến đến đón nhận Tô phu nhân từ tay Đồng Khuê Nhất Ác. Vi Yến Thảo cũng được Trương Khánh Long phó giao vật nọ. Nhưng trước lúc tiến hành trao đổi, Trương Khánh Long chợt nghi ngại hỏi lão Phương:

- Phương lão đã tỏ ra quá tự tin, há lẽ quý quốc hoàn toàn vô ngại dù sự thật trước mắt là chư vị có khá ít nhân lực so với phía cao thủ Trung Nguyên đông hơn?

Phương lão từ từ đưa Tô phu nhân tiến lại gần:

- Sao người không nhớ lại những gì đặc mật sứ Kim quốc vừa tỏ bày? Vậy thì nên hiểu rằng sở dĩ bọn lão phu vô ngại vì phận sự kể như hoàn thành nếu thu hồi được bảo vật nước Kim. Ngoài điều đó ra bọn lão phu hầu như chẳng cần gì nữa.

Trương Khánh Long lo lắng nhìn theo Vi Yến Thảo đã tiếp nhận vật nọ và việc trao đổi cũng sắp sửa diễn khai:

- Vật đó có gì trân quý khiến quý quốc cứ luôn muốn thu hồi và tội hồ chần chẫn sẽ cứu thoát chư vị khỏi tình huống hiểm nguy ngay trước mặt?

Phương lão nhún vai:

- Sẽ không có gì chắc chắn nếu bọn lão phu vẫn chưa thỏa nguyện thu hồi bảo vật. Nào đừng để phí thời gian nữa, hãy trao đổi ngay.

Việc trao đổi diễn ra suôn sẻ và chóng vánh. Vi Yến Thảo đã có được Tô phu nhân và về Phương lão cũng đã thay đặc mật sứ Kim quốc nắm giữ được vật nọ: một chiếc sừng tê còn chưa rõ có điểm gì trân quý. Tuy nhiên thời khắc điểm khai một chuyển biến đột ngột xảy đến thật nhanh. Thoạt tiên là Đồng Khuê Nhất Ác có lẽ vì quá nôn nóng nên thay vì chờ đợi đã bất thần lao đến lão Phương và chộp ngay vào vật nọ.

Phương lão giật mình:

- Đặc mật sứ sao lại...?

Chợt Đồng Khuê ác độc quát luôn một kinh vào Phương lão đồng thời vừa đoạt vật nọ vừa khẩn trương hạ lệnh:

- Còn chờ gì nữa, giết.

Ầm.

Quần hùng thất kinh vội nhìn quanh và may mắn vẫn chưa thấy có diễn biến gì khác lạ. Có chăng chỉ là một diễn biến hoàn toàn khó thể ngờ lại xuất hiện từ một chỗ khá gần với Trương Khánh Long. Đó là Vi Yển Thảo bất chợt bật quát, kèm theo một động thái cũng hết sức bất thường là đột ngột tung đủ tám đạo đao quang chiếu ngay vào khắp thân Tô phu nhân là người được Vi Yển Thảo thay Trương Khánh Long tiến hành trao đổi:

- Đặc mật sứ xin hãy mau phát động âm công.

Âm công gì đó chưa phát thì đã có loạt gào thật dài và thật bi thảm của Tô phu nhân kêu thét lên:

- A...

Tám đạo đao quang chính là Bát Bửu Đao đã lập tức phân loạn thân hình Tô phu nhân.

Phập...

Trương Khánh Long thập phần kinh hãi, đang chực gào quát ngờ đâu bỗng nghe tiếng Phương lão dùng tàn lực kêu lần cuối cùng:

- Chớ bị kích động, chớ để âm công sai sử vì đó không phải là Tô phu nhân thực sự.
A...

Và âm công vang lên, thoát tiên chỉ là một chuỗi âm thanh kêu the thé xuất phát từ chiếc sừng tê đang do Đồng Khuê Nhất Ác vận lực thổi vào.

Te te...

Nhưng âm công rồi sẽ tác động vào ai chưa rõ chỉ thấy Trương Khánh Long trong chớp mắt đã lao đến thật gần thi thể của Tô phu nhân, để khẩn trương và thử xóa bỏ xem có phải trên dung diện Tô phu nhân có một lớp diện mạo khác hay không. Nhờ đó Trương Khánh Long nhẹ thở phào và hoàn toàn bình tâm khi phát hiện sau lớp dị dung bên ngoài thì diện mạo của nhân vật được nghĩ là Tô phu nhân lại lộ ra một khuôn mặt khác, là một nữ nhân hoàn toàn xa lạ.

Vi Yển Thảo cũng phát hiện:

- Không xong rồi đặc mật sứ, ắt đã do lão Phương phản bội dùng một người khác thế vào không phải là Tô phu nhân.

Đồng Khuê Nhất Ác vẫn phát động và làm chiếc sừng tê tiếp tục phát âm thanh.

Te te...

Thì lúc đó Trương Khánh Long chop những ngọn tiểu đao vẫn cắm loạn khắp người nữ nhân xấu số nọ để lập tức bật chồm đến lão Vi Yến Thảo:

- Lão không chỉ phản quốc mà còn bội nghĩa, dám giở thủ đoạn với Trương Khánh Long ta. Xem đao.

Vù...

Ném những ngọn tiểu đao chỉ là giả vờ và kỳ thực thì Trương Khánh Long khi cùng tung người đến là ngọn tiểu đao từng do Thượng Quan Ngọc phó giao đã loang loáng xuất phát Tuyệt Đao.

Phập.

Vi Yến Thảo không đủ bản lĩnh đối phó, lập tức bị Tuyệt Đao phân khai ngũ tạng:

- A... Tuyệt Đao Ma Vương...

Quần hùng lập tức chấn động, đã vậy ai ai cũng đột ngột nghe thêm một loạt thét the the nữa vang phát lên:

- Đây mới là Tô phu nhân thật, Trương Khánh Long bọn ta chỉ muốn người tự biến thành Tuyệt Đao Ma Vương. Hãy xem đây.

Trương Khánh Long ngược mắt nhìn thì thấy tí trên cổng Tam Quan của Tảo Diệp Trang mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung với một phụ nhân khác vừa được mục đề quyết chính là Tô phu nhân thật sự. Trương Khánh Long còn đang bán tín bán nghi thì chợt nghe phụ nhân nọ tự kêu:

- Trương Thái Toàn là bậc nghĩa hiệp, nạn phụ từ lâu yêu mến ngưỡng mộ vì thế chỉ muốn tiểu nhi Khánh Long cũng trở nên tương tự, do đó mới đặt cho họ Trương, Tiểu Long nhi đừng để bọn ác uy hiếp, mẫu thân dù chết vẫn cam lòng.

Trương Khánh Long nhận ra giọng nói này:

- Ôi mẫu thân...

Mục Cung Chủ họ Lã chợt xuống tay:

- Nghe đã đủ chưa? Giờ thì nhìn đây. Ha ha...

Mục quật một chưởng vỡ đầu Tô phu nhân.

Bộp.

Lại còn ác độc tung thêm một cước hất bay thi thể Tô phu nhân lên cao.

Bùng.

Tiếng kêu te te từ chiếc sừng tê vẫn tiếp tục và lúc này chọt lọt vào tai Trương Khánh Long xuyên thấu tận tâm thức. Toàn thân Trương Khánh Long liên rung rẩy:

- Mẫu thân! Mẫu thân! Ta phải báo thù cho mẫu thân. Giết. ha ha...

Mãi lúc này ai ai cũng mới hiểu thủ đoạn của bọn giặc Kim là thế nào. Đã vậy chọt lòi nhanh như chuột, Liễu Phàm vụt xuất hiện cạnh Trương Khánh Long và dúi vào tay Trương Khánh Long một thanh đại đao to nặng:

- Hãy tuân lệnh ma âm. Hãy dùng ma đao này chứng minh cho tất cả thấy thế nào là một Tuyệt Đạo Ma Vương. Ha ha...

Liễu Ngộ kinh hoàng:

- Phương Trượng... sao lại...

Nhưng tiếng kêu của Liễu Ngộ ngay lập tức bị tiếng quát kinh hồn do Trương Khánh Long phẫn nộ phát ra lấn át:

- Ma đao? Ha ha... ta phải giết, phải báo thù. Vì ta chính là Tuyệt Đạo Ma vương. Ha ha...

Và đại đao được Trương Khánh Long bật khai tạo ngay một uy lực không gì sánh nổi.

Ào...

Liễu Phàm bàng hoàng vì nhận ra bản thân lại chính là đối tượng của một Trương Khánh Long đã biến thành Tuyệt Đạo Ma vương:

- Ôi, không...

Tuyệt Đạo đã đến và thật bá đạo.

Phập.

Liễu Phàm chẳng thể thoát đành gục ngã vì bị Tuyệt Đạo phẫn khai tận ngũ tạng lục phủ. Nhưng chưa hết lúc quần hùng vì đều kinh hãi nên vội chạy giạt cả ra thì Trương Khánh Long xuất kỳ bất ý tung Tuyệt Đạo chiếu thẳng vào chân cổng Tam Quan Tảo Diệp Trang:

- Ta là Ma Vương, Tuyệt Đạo Ma vương. Ha ha...

Cổng Tam Quan bị sụp đổ và từ đó mộ Cung Chủ Hòa Lạc Cung lao thoát đi với một tiếng kêu ngơ ngàng:

- Đặc mật sứ mau xem lại đường như Trương tiểu tử chưa thực sự bị ma âm tác động.

Mộ lao thoát bằng công phu Hư Nhược Thân Áo. Ngờ đâu một ánh đao vút chớp lóe chiếu đúng vào phương vị mộ đang ẩn hiện:

- Ta là Tuyệt Đao Ma vương, ha ha...

Vù...

Phập...

Toàn thân mộ lập tức bị phân loạn ngũ tạng, máu huyết bay tung toé, tưới nhuận khắp cả mặt sân để lúc thân hình mộ rơi xuống dù nằm bất động thì do có sự kết hợp ngẫu nhiên giữa thi thể cùng khắp mặt sân nhuộm huyết nên vẫn tạo thành một bức tranh sinh động nhưng thập phần khiếp đảm.

Quần hùng thấy vậy nên càng chạy giạt xa hơn, họ sợ sẽ là nạn nhân kế tiếp thế nên thà chạy hỗn loạn hơn là làm ra vẻ anh hùng lưu lại ắt chỉ nạp mạng cho Tuyệt Đao Ma Vương. Ngờ đâu chính lúc này âm công từ chiếc sừng tê bỗng được Đồng Khuê Nhất Ác phát thành những chuỗi âm điệu khác, giục giã hơn và cũng kỳ quái hơn.

Thế là từ tứ phía bên ngoài chọt hiển hiện và xông vào hàng loạt hàng loạt những cao thủ vừa dề dề sát khí vừa ngậm câm như hến. Họ không hô hoán cũng không quát tháo dù vậy vẫn lừng lững xông áp vào có thể bảo là quyết ngăn chặn quần hùng cũng đúng do quần hùng thì quyết chạy tán khai còn họ thì xông ngược vào. Tuy nhiên cùng với những cao thủ dề dề sát khí đang xông áp vào quần hùng còn có thêm ba bóng nữ nhân.

Thượng Quan Ngọc khai lộ xông vào trước:

- Trương Khánh Long chàng sao lại thế này? Xin mau bình tâm, dù chỉ một mảy may thôi. Bởi có người muốn cấp báo đến chàng một tin khẩn.

Bám sát theo Thượng Quan Ngọc là Nam Cung Tôn Quỳnh, nàng đang vực xốc và đưa theo một nhân vật.

Vút.

Đi đoạn hậu là Ngô Hiểu Mai, quyết không để ai cản lối hoặc bất ngờ tập kích cả ba nàng từ phía hậu.

Chuỗi âm thanh te te giục giã từ chiếc sừng tê vẫn được Đồng Khuê Nhất Ác phát động. Trương Khánh Long vẫn đang cuồng loạn, phát thành từng chuỗi cười sần sặc. Dù vậy có vẻ như Trương Khánh Long cũng nghe tiếng Thượng Quan Ngọc nói, vì thế bỗng lao vọt về phía nàng.

Thượng Quan Ngọc kinh hãi:

- Ối... là muội đây, Trương Khánh Long chàng...

Tuy nhiên nỗi sợ hãi của Thượng Quan Ngọc là quá thừa bởi khác với dáng vẻ hung hãn đang có, Trương Khánh Long vừa rồi gần liền khẩn trương bảo nàng:

- Đừng lo vì ta cười là để tự hóa giải âm công. Ai như Biển Bức Phi Thủy phải chăng?

Nam Cung Tôn Quỳnh cả mừng vội đưa nhân vật nàng mang theo đi đến gần Trương Khánh Long:

- Phi Thủy đường chủ chỉ mong gặp chàng.

Biển Bức Phi Thủy có vẻ quá mệt, miệng nói khó ra hơi:

- Ta đã cật lực kiên trì... ngỡ đã chết vì quá mệt... sợ nhất là đến chẳng kịp... họ Đồng có liên quan đến Lạc Nhữ An... hóa ra là thân phụ y... tuy nhiên đã sớm quy y đầu phật... nghe bảo vẫn là một trong số các cao tăng hiếm hoi của phái Thiếu Lâm...

Trương Khánh Long hoàn toàn chấn động, vội căn dặn cả ba nữ nhân:

- Ta hiểu rồi và càng chứng tỏ tình huống này nấu kéo dài thì càng hung hiểm. Mọi người hãy mau đến bảo Liễu Ngộ, phiền mọi đệ tử phái Thiếu Lâm hãy hợp nhau vận dụng khí công phổ vào tiếng niệm phật hiệu, càng đồng loạt và càng toát ra nhiều uy lực thì càng tốt. Mau lên, vì chỉ như thế bản thân ta mới giảm thiểu nhiều hơn những tác động của ma âm.

Ba nữ nhân vội thực hiện ngay. Về Trương Khánh Long thì lại tiếp tục tự phát ra từng loạt cười sần sặc, mắt thì tuy đầy sát khí nhưng đã bắt đầu quét dần về phía Đồng Khuê Nhất Ác. Và các loạt phật hiệu cũng vang lên, thoát đầu nhỏ, sau to dần cứ như lúc phát động Đại Trận La Hán:

- A di đà phật... a di đà phật...

Trương Khánh Long theo đó giảm dần các loạt cười và nhờ mục lực dần trong sáng hơn nên Trương Khánh Long cũng bắt đầu lướt mắt nhìn khắp cục trường, nơi chuẩn bị diễn khai các trận tử chiến giữa quần hùng đang dần bị các cao thủ đẳng đẳng sát khí tiếp tục dồn áp. Và bất chợt Trương Khánh Long bật quát một tiếng cực to:

- Giác Tuệ. Đã đến lúc này rồi còn không mau mau tự lộ chân tướng ư Giác Tuệ?

Tiếng quát quá to khiến Đồng Khuê Nhất Ác rùng mình và khựng lại. Là lúc Trương Khánh Long bật cả người lẫn đao cùng lao đến Đồng Khuê Nhất Ác:

- Giác Tuệ.

Đồng Khuê Nhất Ác thêm rùng mình vài lượt nữa và cũng là lúc Trương Khánh Long bật Tuyệt Đạo cuộn đến.

Vù...

Đồng Khuê Nhất Ác kinh hoàng vừa lùi vừa đưa sừng tê ra như muốn ngăn cản Tuyệt Đạo.

Cạch.

Ầm...

Đồng Khuê Nhất Ác cả người lẫn chiếc sừng tê đều bị chấn bay, đều bị Tuyệt Đạo loạn phân ngang thân như nhau.

Âm công không còn, các cao thủ đặng đặng sát khí vụt khựng lại, sau đó bỗng lần lượt ngã lăn. Quần hùng thấy thấy đều nhẹ thở phào nhìn lại thì thấy cả Liễu Ngộ lẫn Trương Khánh Long đã đều cùng nhau xuất hiện cạnh thi thể Đồng Khuê Nhất Ác từ lúc nào không biết. Họ chỉ nghe Trương Khánh Long nói với Liễu Ngộ một câu:

- Xin hãy tự thu hồi Lục Ngọc Phật Trượng. Phần Giác Tuệ tại hạ vì lỡ mang danh phận sư đồ thật không tiện nếu phải quy tội bậc trưởng thượng, xin cũng phó giao phái Thiếu Lâm xử lý.

Liễu Ngộ cảm kích gật đầu nhưng lại bất ngờ lên tiếng hỏi ngược lại Trương Khánh Long:

- Nhưng về pháp danh Liễu Trúc thì có thật chẳng? Vậy thì Trương Khánh Long rồi sẽ toan liệu như thế nào?

Trương Khánh Long cả cười:

- Những gì cần nói tại hạ đều cạn lời bày tỏ. Có chăng xin cho tại hạ có thêm lời vấn an tứ sư thúc Giác Mẫn và phiên truyền đạt rằng: tại hạ đã hoàn thành mọi uỷ thác quyết chẳng để Thiếu Lâm phái bị ô danh dù chỉ thêm một lần nào nữa. Ha ha...

Quần hùng hoang mang do chẳng hiểu Trương Khánh Long có hay chẳng những mối liên quan nào nữa với đại phái Thiếu Lâm qua cách gọi Giác Mẫn là tứ sư thúc như họ vừa nghe. Cũng vì thế họ hoang mang đến độ chẳng biết phải xử sự thế nào dù tận

mắt thấy Trương Khánh Long đang cùng ba nữ nhân là Nam Cung Tôn Quỳnh, Ngô Hiểu Mai và Thượng Quan Ngọc dần ly khai.

Tất cả chỉ bừng tỉnh trở lại khi nghe loạt âm thanh cuối cùng do Trương Khánh Long phát thoại từ xa dành cho họ:

- Xin hãy nhớ trên tất cả tại hạ và chư vị vẫn luôn là sinh linh bá tánh đất Trung Nguyên. Xin luôn ghi nhớ như thế. Ha ha...

HẾT